

# "סוד החשמל"

אחרי בין תורת הנצחה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת צו [שבת הגדול] ה' אָלְפִים תשע"ב תְּהֵא שְׁנַת ע"ב בגימטריא חָסֵד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

## במזבח נראה אוריא"ל כמראה אריה.

בעלות הלהב מעל המזבח השמימה ויעל מלאך הוי"ה בלהב המזבח ומנוח ואשתו רואים". ורואים שהמלאך עלה השמימה בלהב המזבח. וכן הכתוב המדבר על המלאכים (תהלים פט, ח) "אל נערץ בסוד קדשים רבה" ר"ת קרב"ן. וכן ניחה לפני הוי"ה בגימטריא כרובים המסמלים את המלאכים. וכן (שם ד, כו) חלבו יקטיר המזבחה" ר"ת ח"ה שמרמזת על חיות אש. וכן הכתוב (שמות כט, לז) "והיה המזבח קדש קדשים כל הנגע במזבח יקדש", ס"ת חשמ"ל. וכן "הנגע במזבח יקדש" ס"ת שע"ח שהוא גימטריא חשמל.

נראה דלכן שפיכת דם הקרבנות היתה "אל יסוד המזבח" כמובא בכתוב (ויקרא ד, ז ובכמה מקומות) דהבאנו במאמר 'חשמל מילה' מהזהר (השמטות רנט): שהיסוד במזבח הוא בבחינת היסוד של יוסף שהוא בבחינת יסוד זכר. לכן שפכו את הדם המסמל יסוד נקבה, אל יסוד הזכר, כדי להעלות את הדם מבחינת יסוד נקבה, לבחינת יסוד זכר בבחינת יחוד, ובחינת הזכר תעלה את הדם "לריח ניחה לה". וכן הכתוב (ויקרא א, ט) "ריח ניחה להוי"ה" בגימטריא אשכול המסמל את העטרה שביסוד המזוגת זכר לנקבה. וכן "ניחה להוי"ה בגימטריא עונה. וכן הכתוב (שם) "אל יסוד מזבח העלה", בגימטריא זרע.

מצינו בזהר (שמות כ): וזורק הדם סביב למזבח שהוא אדום מדת הדין אדמה, מוצקין אותו ועולה העשן כולו לבן, ואז האדום נהפך ללבן, נהפך מדת הדין למדת הרחמים, נראה דלכן עיקר הקרבת הקרבן על המזבח היתה על ידי זריקת הדם על המזבח, דבארנו שענין הקרבנות הוא להעלות את הקרבן "לריח ניחה לה". מבחינת יסוד נקבה. וזה מרמז הזהר שהאודם נהפך ללבן, בסוד הפיכת הדין לרחמים, כך כאן הדם עולה. וכן מצינו במשנה (זבחים מו:): לשם ששה דברים הזבח נזבח. ורואים בקרבנות את מספר

מצינו בזהר (צו לב): במזבח עולה ונראה אוריא"ל כמראה אריה אחד חזק רובץ על טרפו, והיו רואים כהנים וישראל שמחים, ואש אחרת עליונה קדושה יורדת לקבל אש תחתונה. רואים שהעלאת הקרבן היתה דרך המלאכים החיות אש. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שאכילת הקרבנות על ידי הכהנים היא בסוד אותיות חש של חשמל, דאכילה נעשית בשקט, ושירת הלויים היא בסוד אותיות מל של חשמל. וכן בר"ק המסמל את חוטי החשמל מרמז בתבת קרבן בהפוך אותיות. וכן הכתוב (בראשית ה, כא) "וירח הוי"ה את ריח הניחוח" ר"ת אר"ה. וכן הכתוב "ויתן על קרבנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח" ס"ת מתלקח"ת בב' אפנים, דאש תחתונה מעוררת את האש העליונה כדברי הזהר, וכן חשמל בגימטריא קרבן הוי"ה. ובגימטריא מאשי הוי"ה. ובגימטריא "יקריבנו". ובגימטריא "יקריב להוי"ה". ובגימטריא "והביאה אל בני אהרן".

וזה לשון ה'משך חכמה' (ויקרא א, ב) הקדמונים נחלקו בטעם הקרבנות, המורה אמר כי הוא להרחיק לב האדם מעבודה זרה, והרמב"ן וסיעתו אמרו כי הוא לקרב כל הכחות העולמות, והוא ענין עלעקטרי רוחני אשר בפעולות הכהן יעשה גבוהות בעולמות שונים כידוע.

מצינו בזהר (נח ע. עם פירוש 'מתוק מדבש') שהמלאכים נהנים מהקרבנות. וכן מובא בלק"ת מבעל התניא (שיה"ש כח): על ידי הקרבן עולה החיות של הנפש ונכלל בשורשו בחיות הקדש, והחיות נושאות את הכסא, וכולם מתנשאים ומתעלים ומתרוממים עד אור אין סוף ברוך הוא ממש כדי להיות ריח ניחוח. רואים שהעלאת הקרבן היא דרך המלאכים. וכן מצינו בזהר (לך לך פא.) שהכתוב (במדבר כח, ב) "את קרבני לחמי לאשי" מרמז על התקשרות הקרבן עם המלאכים שנקראים אשים. וכן כתוב (שופטים יג, כ) "ויהי

שש המסמל את היסוד. וכן מצינו בזהר (תיקונים קז). **"ריח ניחח"** זה צדיק שבו מנוחה, רואים שהזהר מקשר את ריח הניחח לצדיק יסוד. וכן הכתוב (ויקרא ו, ה) **"המזבח ריח ניחח"** ר"ת נה"ר המסמל את היסוד. וכן נח"ל המסמל את היסוד מרמז בכתוב (שם א, יג) **"ריח ניחח לה' ה"** בדלוג שתי אותיות. וכן הכתוב (שמות כט, כה) **"ניחוח לפני הויה אשה"** ר"ת איל"ן המסמל את היסוד.

**מצינו** בגמרא (פסחים סה.) **"כי הדם הוא בנפש יכפר דם שהנפש יוצאה בו מכפר, דם שאין הנפש יוצאה בו אין מכפר"**. נראה דלכן חייבים לזרוק על המזבח דם שהנפש יוצאה בו, דמובא ב'חנוך' (קמח) שנפש הבהמה נקראת **נפש החיונית**, ודם שבו יצאה הנפש החיונית של הבהמה, הוא הגבוה ביותר להתחבר לחיות אש. וכן נראה דהתקשרות הקרבנות ליסוד מרמזות בכתובים (ויקרא א, ט, יג) **"והקטיר הכהן את הכל המזבחה"**, **"והקריב הכהן את הכל"**, דהיסוד נקרא כל. וכן מובא ברבנו בחיי שם שהמלה **"הכל"** מרמזת על האות ה' שמסמלת את המלכות שמתחברת לבחינת **"כל"** המסמלת את היסוד בעבודת המזבח.

**מובא** ברמב"ם (הלכות תמידין ומוספין פ"ב ה"ד) כשיטת ר' יוסי (יומא מג:) שבכל יום היו ג' מערכות של עצים על המזבח, נראה דיש כאן רמז על החשמל שיש בו ג' חוטים כדבארנו במאמר 'חשמל אות' וג' המערכות של אש המזבח מתחברות לג' חוטים של חיות אש. ועוד מובא ברמב"ם שם (ה"ז) שמתחיל לסדר קודם המערכה גדולה במזרח, ובארנו במאמר 'חשמל חמה' שהחשמל משפיע דרך צד מזרח.

**נראה** דחוט הסקרא היה בבחינת חשמל המקיף שבמזבח. דהלשון במשנה (מידות ג א) **וחוט של סקרא חוגרו באמצע**, היא מלשון חגורה, שמסמלת את החשמל המקיף כדבארנו במאמר 'חשמל חטא'. והיסוד שבמזבח היה בבחינת

החשמל הפנימי של המזבח. וכן מצינו בגמרא (סוכה מט.) שהמזבח נקרא בשם **מגדל**. ומובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' נח ע' מא) שמגדל מסמל את היסוד. וכן מובא ברמב"ם (הל' בית הבחירה ב, טז) שהמזבח הוא **כמין עמוד**, ועמוד מסמל את היסוד. וכן הכתוב (שמות כ, כב) **"מזבח אבנים תעשה"** ס"ת **חמ"ה** המסמלת את היסוד.

**נראה** דלכן היו מקטירים על המזבח את האליה של הבהמה. דזנב הבהמה הוא בבחינת יסוד הבהמה. וכיון שהקרבת עולה לריח ניחוח לה' דרך היסוד, היו מקטירים את היסוד של הבהמה שיתקשר ליסוד. וכן אליה בגימטריא אמה המסמלת את היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל לולב'. ומצינו ברש"י (שמות כט, כב) **אין אליה קרבה אלא בכבש וכבשה ואיל, אבל שור ועז אין טעונין אליה**. נראה דלכן שור ועז אין טעונין אליה, דהם בחינת יסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל מילה' ששעיר עזים מסמל את יוסף, וכן שור הוא בחינת יוסף, כמו שכתוב (דברים לג, יז) **"בכור שורו הדר לו"**. ואלו שהם בחינת יסוד, אינם צריכים להתקשר ליסוד המזבח דרך האליה, דכל גופם הוא בחינת יסוד.

**מצינו** בגמרא (זבחים קיח:) **אמר רבי חמא בר חנינא רצועה היתה יוצאת מחלקו של יהודה, ונכנסת לחלקו של בנימין, ובה היה מזבח בנוי, והיה בנימין הצדיק מצטער עליה לבלעה, הכי נמי רצועה היתה יוצאת מחלקו של יוסף לחלקו של בנימין**. בארנו במאמר 'חשמל אות' שבנימין הוא בחינת עטרת היסוד שמעביר את השפע מיוסף ליהודה וגם כאן רואים שהמזבח שמזווג יסוד למלכות נמצא בחלק בנימין, והוא מחבר בין יוסף ליהודה. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (ע' קל), שהיסוד במזבח היה רק בחלקו של בנימין ולא של יהודה, לרמז שבנימין הוא היסוד שמשפיע ליהודה.

## נסוך המים והיין על המזבח

הספלים, והנסכים מקלחין ויורדין דרך החוטמין על גב המזבח. ובמזבח היה נקב שבו המים והיין יורדין לשיתין של מזבח שהיו עמוקין וחלולים מאד. הבאנו במאמר 'חשמל חטא' מהזהר (תיקונים קל) שהחוטם הוא בבחינת אות ו'.

**מצינו** במשנה (סוכה מח.) **שני ספלים היו [על המזבח], ומנוקבין כמין שני חוטמין דקין, מערבו של מים מזרחו של יין**. ומבאר רש"י **כמין שני חוטמין דקין, חוטם אחד בספל, ונקב אחד בחוטמו, והכהן מערה בפי**

נראה דלכן נסוך המים והיין נעשו דרך **שני חוטמין**, לסמל שהמים והיין האלו מתחברים דרך המזבח **לחוט** שהוא בבחינת אות ו' **וחוטם**, ועולים למעלה. וכן מובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"ג) ששני חוטמין אלו מתקשרים עם בחינת החוטם העליון. ונראה דלכן הם **יורדין לשיתין של המזבח**, דהבאנו במאמר 'חשמל אות' מהזהר (תיקונים צה.) שה**שיתין** הם מלשון **שש** המסמל את היסוד, והיסוד מעלה את הנסכים למעלה. וכן בארנו במאמר שם שאבן השתיה היתה חלק מהשיתין והיתה בבחינת יסוד. ומצינו בגמרא (זבחים סא:) שאבן זו נקראת **אבן השתיה**, דהיא **שותה** את הנסכים ומעלה אותם למעלה. ונראה דלכן רש"י אומר שהשיתין היו **עמוקין וחוליים מאד**, דבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני' שהחוטם מתחברים לעולם השמיני שלמעלה שהוא בבחינת גבורה. ובארנו במאמרי 'מעלת הגבורות', שהגבורות הן בבחינת **מאד**. ורש"י מרמז שהשיתין מתחברים לשמיני שהוא בבחינת מאד.

**מצינו** במדרש (הובא ברבנו בחיי ויקרא ב, יג) **אמר רבי אבא בבכי נתפרשו המים התחתונים מן העליונים אמרו אוי לנו שלא זכינו לעלות למעלה להיות קרובים ליוצרנו וכו'**, אמר להם הקב"ה **עתידין אתם ליקרב על גבי המזבח במלח ונסוך המים**. רואים שהמלח והנסכים שעולים על המזבח, הם עולים מבחינת מים התחתונים שרחוקים מיוצרם, להיות מים עליונים שקרובים ליוצרם. ובארנו במאמר 'חשמל צדיק' שהחבור בין המים העליונים לתחתונים נעשה דרך החוט. וגם כאן נבאר שהמלח והנסכים עולים דרך חוט המזבח והשיתין, להיות מים העליונים. והוסיף הרה"ג ר' יהודה קורן שליט"א **שנסוך** אותיות **כנוס** לרמז שנסוך המים עושה כנוס מחדש של המים התחתונים יחד עם המים העליונים.

**כתוב** (ויקרא ב, יג) **"וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך"**. רואים שהקרבת המלח על המזבח נקראת בשם **מלח ברית אלהיך**, דהמלח מתקשר לברית. ומבאר רש"י **"מלח ברית"**, שהברית כרותה למלח מששת ימי בראשית שהובטחו המים התחתונים ליקרב במזבח במלח ונסוך המים. רואים

רש"י מקשר את הברית שנאמר במלח, לעלית המלח למים העליונים שנעשית דרך החוט. וכן **ששת ימי בראשית** מרמזים על היסוד ששייך למספר שש, וכן **"במלח"** בגימטריא **יסוד**.

**והוסיף** הרה"ג ר' יעקב אריה פינק שליט"א שהמים ומלח שעולים למעלה חזרה למים העליונים הם עולים לדרגה יותר גבוהה מהמים העליונים שנשארו למעלה, דהקב"ה רמז למים התחתונים שתכלית הירידה למטה של כל הדברים הגשמיים היא כדי לעלות חזרה למעלה דרך המזבח שמעלה את הגשמיות למעלה עליונה יותר, שבשביל להגיע לזה חייבים קודם לרדת למטה.

**נראה** דלכן התורה צוותה לשים מלח בכל הקרבנות, דבארנו במאמר 'עולם השמיני' שהמים העליונים ששייכים לעולם השמיני שורש היסוד הם בבחינת מלח המסמל את מדת הגבורה, וכיון שהקרבת עולה לעולם המלח שורש היסוד, צריך לשים מלח. וכן הכתוב (שמות כג, מג) **"בגשתם אל המזבח"** ס"ת **מל"ח**.

**מצינו** ב'מדרש פליאה' (אות קל) **"כל קרבן מנחתך במלח תמלח"** זה סוד **"ביום השמיני ימול בשר ערלתו"** מל ח'. ומבאר לדברינו דכשם שמילה בשמיני היא כדי לקשר את התינוק דרך היסוד, לשורש היסוד בעולם השמיני שהוא בחינת מלח, כך נתינת המלח בקרבנות היא כדי לקשר את הקרבנות לעולם השמיני שהוא בחינת מלח. וזה מרומז במלה **מלח, מל ח'**, דמילה בשמיני מקשרת את התינוק למלח. וכן בארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני' שהקרבנות כשרים להקרבה מיום השמיני ללדתם, כמו שכתוב (ויקרא כב, כז) **"ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה"** דהקרבנות מתחברים לשמיני.

**מובא** ב'תורת מנחם' על הגמרא (ברכות יד:) **כל הקורא קריאת שמע בלא תפלין כאלו הקריב זבח בלא נסכים**. דקריאת שמע מסמלת את העבודה שבאה באתערותא דלתתא בחינת זבח, ותפלין מסמלים את השפע שבא באתערותא דלעילא בחינת יין. וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל ציצית' שקריאת שמע מעוררת מיין נוקבין בבחינת עונה, ותפלין מסמלים את השפע שהקב"ה משפיע

באתערותא דלעילא, דתפילין מסמלים את השפעת הפרנסה. לכן קריאת שמע היא בבחינת זבח שעולה מלמטה למעלה, ותפילין הם בחינת יין שמוריד את השפע מלמעלה למטה. וכן **נסכים** אותיות **נכסים**, המרמזים על ההשפעות הגשמיות.

**וכן** מבאר ה'תורת מנחם' את ההלכה שמובאת ברמב"ם (תמידין ומוספין י, ז) שנסוך המים יכול להעשות קודם להקרבת קרבן תמיד, מה שאין כן נסוך היין חייב להעשות לאחר הקרבת התמיד. דהסדר הוא קודם אתערותא דלתתא, ואחר כך אתערותא דלעילא. ונסוך המים שמסמל אתערותא דלתתא יכול להעשות קדם הקרבת התמיד. ואילו נסוך היין

שמסמל אתערותא דלעילא חייב להעשות לאחר התמיד. דקודם צריך להיות האתערותא דלתתא של הקרבת התמיד, ואחר כך בא השפע של נסוך היין באתערותא דלעילא.

**מצינו** במשנה (מנחות מד) שיטת רבי שמעון כשאר מספיק כסף בבית המקדש, עדיף להקריב פר אחד עם נסכים, מאשר להקריב כמה פרים בלי נסכים. ומבאר לדברינו כיון שהנסכים מסמלים את השפע שבא מלמעלה למטה, וכל שאר הקרבנות מסמלים את השפע שעולה מלמטה למעלה, חשוב מאד לעשות את העבודה באופן המושלם, ולא כמה חצאי עבודות, ובפרט בדבר זה שמשלים את פעולת הקרבן להוריד שפע מלמעלה למטה.

## קרבן בעל מום

**כתוב** (ויקרא כב, כא) **"ואיש כי יקריב זבח שלמים להוי"ה לפלא נדר או לנדבה בבקר או בצאן יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו"**. נראה דלכן אסור שיהיה מום בקרבן או מום בכהן המקריב, דבארנו במאמר 'חשמל ציצית', ששרש המלה **חשמל** הוא מהאותיות **שלם**. דהחשמל הוא בחינת שלם היות שחוטי הקדשה מאוחדים ונמצאים בשלום. וכיון שהקרבנות עולים לריח ניחוח דרך החשמל על ידי הכהן שמתחבר לחשמל, הם צריכים להיות שלמים בלי מום. וכן **"מום לא יהיה בו"** בגימטריא **יוסף**. וכן הכתוב הנאמר על איסור מום בכהנים (שם כא, כז) **"אשר יהיה בו מום לא יקרב"**, בגימטריא **צדיק יסוד עולם**, וכן הכתוב (שם כג) **"כי מום בו ולא יחלל"** בגימטריא **בנימין** המסמל את העטרה שביסוד דרכה עולים הקרבנות למעלה, כדבארנו במאמר 'חשמל אות'.

**נראה** דלכן צותה התורה על איסור מום בקרבן שלמים, ומשם לומדים לכל הקרבנות, **דשלמים הם מלשון שלם**. כמובא בזהר (פקודי רסז:): **שלמים לא באים על חובה ועל חטאת אלא על שלום**. וכן מצינו בזהר (ויקרא יא.) **שלמים הם שלום הכל, שלום לעליונים ולתחתונים**. וכיון שהטעם לאיסור בעל מום היות שאינו שלם, נאמר האיסור בקרבן שלמים. וכן מצינו ברבנו בחיי (ויקרא א, ט) שקרבן שלמים מתקשר עם עמוד האמצע שיש בו ימין ושמאל, לכן הם באים גם זכר וגם נקבה, מה שאין כן עולה היא רק זכר, וחטאת רק נקבה, דעולה מתקשרת בימין וחטאת בשמאל. ומבואר לדברינו דכיון שעמוד האמצע והחשמל הם בחינת שלם, לכן שלמים מתקשרים שם.

## קרנות המזבח מסמלות את החוטים העליונים

**כתוב** (ויקרא ד, כה) **"ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה"** נראה דקרנות המזבח הן גם בבחינת חוטים, כמובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"ג) שד' הקרנות הן כנגד ד' חיות שבמרכבה. ולכן נתנו את הדם על הקרנות המסמלות את החוטים. וכמו שכתוב (תהילים עה) **"וכל קרני (חוטי) רשעים אגדע"**

**תרוממנה קרנות (חוטי) צדיק"**. וזה שאנו מתפללים הרם קרן ישראל עמך, הרם קרן משיחך. וכן **קרנות** בגימטריא **ספירות** המסמלות את החוטים, כפי שהבאנו בפתיחה לספר. **בארנו** במאמר 'חשמל חטא', שקרבן **חטאת** הוא מלשון **חטוי**, דקרן זה מחטא את החוטים ומוציא את

הזוהמה והנחש מהחשמל, ומכפר על החטא. וכן בארנו במאמר שם, שעיקר עבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים בקדש הקדשים ובהיכל, היתה זריקת הדם של הפר והשעיר, שמכפרת על טומאת מקדש וקדשיו. דעל ידי קרבנות חטאת אלו חיטא הכהן הגדול את החוט הכללי שהיה בבית המקדש. וממילא נטהרו כל החוטים של בני ישראל שכלולים בחוט הכללי. נראה דלכן **דם קרבן חטאת**, נזרק על **קרבנות המזבח**, מה שאין כן שאר קרבנות נזרקים למטה מחוט הסקרא. (ע' ברמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה הלכה ה' ואילך) דקרנות המזבח מסמלות דרגה גבוהה בחוט, בבחינת קרן שיוצאת מהראש. וכשמנקים את החוט, צריך לנקות כמה שיותר גבוה. דאם ינקו את החוט למטה, והאדם בחטאו פגם למעלה, הנקוי לא יועיל. לכן זורקים את דם החטאת למעלה, ומנקים את החוט למעלה, וממילא מתנקה הכל. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (הפטרות וארא) **שקן** בגימטריא **אלף**, לפי החשבון שנו"ן סופית היא מספר שבע מאות. ומבאר לדברינו דקרן מסמלת את החוטים העליונים המתחברים לאלופו של עולם.

**בארנו** במאמרי 'העולם המשכן והאדם' שמזבח הנחשת סמל את עבודת ה' בדרגה נמוכה בבחינת עניות בדעת הנרמזת בנחשת. לעמת זאת מזבח הזהב סמל את עבודת ה' בדרגת עשירות בדעת בבחינת זהב. וכן מצינו בזהר (השמטות רנ"ד:) **"לריח שמניך טובים"**, **יש ריח ויש ריח, ריח הקרבן וריח הקטרת**, ריח הקרבן מקרב ומיחד כל אלו שבטי ההיכל של בית דוד, וריח הקטרת מקרב ומיחד ומאיר אלו נרות עליונים נהרי אפרסמון טהור, ועל כן שני מזבחות היו מזבח הקטרת ומזבח העולה, מזבח הקטרת הוא פנימי, מזבח העולה הוא לחוץ, ריח מזבח העולה מתקן להאיר נרות תחתונים, ריח מזבח הקטרת מתקן להאיר נרות עליונים. ועל כן **"לריח שמניך טובים"**, לריח של אותה קטרת שמניך טובים.

**ובחטאות** הנשרפות מצינו שזורקים את הדם על קרבנות מזבח הזהב, (ע' ברמב"ם שם), נראה לבאר דחטאות הנשרפות שהן **פר ושעיר של יום הכפורים**, **פר כהן משית**, **שעירי עבודה זרה**, ו**פר העלם דבר של צבור**, (ע' זבחים לט:

וברש"י שם ד"ה אלו), הן באות על פגם במקום יותר גבוה. לכן צריך לזרוק את דמן על קרבנות מזבח הפנימי, דמזבח הפנימי מסמל את החוט שלמעלה, וקרנותיו הן בבחינת הראש של מדרגה זו, ופגם עבודה זרה של צבור [- שעירי ע"ז], או פגם של סנהדרין [- העלם דבר של צבור] או פגם של כהן גדול [פר כהן משיח] שפוגם במקום יותר גבוה, צריך לחטות במקום יותר גבוה. [עין ברש"י (ויקרא ד, ג), שכהן גדול שחוטא, אשמת העם היא].

**נראה** דלכן בפר ושעיר של יום הכפורים זרקו את דמם גם לפני ולפנים בקדש הקדשים **כנגד עביה של הכפרת** (ע' רש"י יומא נג: ד"ה ולא), כיון שבאו לכפר על כל החטאים של בני ישראל. לכן זרקו את דמם במקום הגבוה ביותר בחוט שבו שייך שיפגם על ידי החטא והוא **כנגד עביה של הכפרת**. וכן מצינו בזהר חדש (תרומה נג.) שהכפרת היא בבחינת יסוד. וכן נראה ד**כפרת** היא מלשון **פורת** דיוסף היסוד נקרא פורת. וכן הכתוב (שמות כה, כא) **"הכפרת על הארץ"** בגימטריא **שלשלת**.

**נראה** דלכן **זרקו את הדם על הפרוכת** שמבדילה בין הקדש לקדש הקדשים, דפרוכת זו מסמלת את העטרה שביסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל כרובים'. וזריקת הדם מקשרת את הדם המסמל את היסוד שבמלכות לפרוכת המסמלת את העטרה שביסוד, ומנקה ומטהרת את החוטים. ולכן זרקו את הדם על הפרוכת **שבע פעמים**, לרמז שהפרוכת שיכת למספר שבע העטרה שביסוד. וכן נראה ד**כפרת ופרכת** אותיות **תכפר**, דעל ידי הכפרת והפרוכת זוכים לכפרה. וכן הכתוב (תהילים כה, יא) **"וסלחת לעוני כי רב"** בגימטריא **פרכת** או **כפרת**.

**מובא** ברמב"ן (ויקרא טז, יח) **הזאות שלפני הכפרת**, מכפרות על טמאת מקדש וקדשיו של לפני ולפנים. והזאות שעל הפרכת באהל מועד מכפרות על טמאת היכל וקדשיו, כגון מנורה ושלחן ולחם הפנים ופרכת עצמה, ומתנות מזבח הפנימי והזאות שעליו מכפרות על טמאת מזבח עצמו וקדשיו. רואים שכל זריקה כיפרה על מדרגה אחרת. וכדבארנו שכל זריקה טיהרה את החוט במקום אחר. וביום כפור לאחר שהחוט טיהר בכל המקומות, התכפרו חטאות בני ישראל. וכן מובא ב'תורת מנחם' (חלק טו) שביום

הכפורים יש **חמש** תפילות, דביום הכפורים מכפרים גם על הדרגה **החמישית** שבנפש, בבחינת יחידה. שהיא הדרגה הגבוהה ביותר. ומרומז בכתוב (ויקרא טז, ל) **"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם לפני הוי"ה תטהרו"** שביום הכפורים על דרגה גבוהה שהיא למעלה משם הוי"ה, הרצון העליון לכפרת יום הכפורים.

## הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

### ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

#### מִן הַגֵּרָח"פּ שֵׁינְנָמָן זְצוּק"ל: הַמְּשִׁיחַ בְּפֶתַח.

**שְׁמַעְתִּי** מִיַּד וְיָמִינוּ שֶׁל הַגֵּרָח"פּ זְצוּק"ל, יִבְלַחֲטוּ אֶת הַרְה"ג ר' אֶסָא וְיִטּוּ שְׁלִיט"א שֶׁשָּׁמַע מִמֶּנּוּ זְצוּק"ל בְּסַעֲדַת פּוּרִים בְּזֶה הַלְשׁוֹן: הַעוֹלָם אוֹמֵר שֶׁאֵלּוּ שְׂאוּמְרִים מְתֵי יְבֵא הַמְּשִׁיחַ, הֵם לֹא יוֹדְעִים, וְאֵלּוּ שְׂיוֹדְעִים לֹא אוֹמְרִים. אָבֵל אֲנִי אוֹמֵר לָכֵן, שֶׁהַמְּשִׁיחַ בְּפֶתַח מְמַשׁ, וְיִבְיָאָתוּ קְרוֹבָה מְאֹד. בְּשִׁבְעוֹת הַקְּרוֹבִים יִהְיֶה הַסֵּתֶר פְּנִים. [נִבְּא עַל עֲצָמוֹ]. כְּמוֹ כֵּן שְׁמַעְתִּי מִנְּכֹדוֹ הַרְה"ג ר' שְׁלוֹם שֵׁינְנָבְרֵג שְׁלִיט"א שֶׁלְּפָחוֹת שְׁנַי אֲנָשִׁים סָפְרוּ לוֹ שֶׁהַגֵּרָח"פּ זְצוּק"ל אָמַר לָהֶם בְּפוּרִים שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קְרוֹב. אַחַד מֵהֶם הוֹסִיף וְאָמַר שֶׁהַגֵּרָח"פּ אָמַר לוֹ, שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קְרוֹב, וְהוּא הוֹלֵךְ לְעִזּוֹר לְבָנוֹתוֹ.

#### מִן הַגֵּרָא"ל שְׁטֵינְנָמָן שְׁלִיט"א. לֹא תִסְפִּיק לְבָנוֹת בֵּית כְּנֶסֶת עַד שִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ.

וְנִבְיָא צִיטוּטִים מֵתוֹךְ דְּבֵרֵי מִן הַגֵּרָא"ל שְׁטֵינְנָמָן שְׁלִיט"א. (דְּבָרִים שְׁנֵאמְרוּ בְּשִׁיעוּר בְּמוֹצָ"שׁ פֶּרֶשֶׁת וִיקָהָל תְּשַׁע"ב). לְאַחֲרוֹנָה הַקִּב"ה עוֹשֶׂה שִׁיחֵי הַרְבֵּה אֲנָשִׁים שֶׁהֵרְבִּים צְרִיכִים לָהֶם שִׁיחֵי חוֹלִים, הַקִּב"ה מֵתְאוּוֹה לְתַפִּילָתוֹן שֶׁל צְדִיקִים, וְכֹל לומדי התורה הם צדיקים. צריך לדעת שיש גוי רשע באיראן שמכין פצצות גדולות, [גרויסע בומבע'ס] ורוצה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, מטף ועד זקן. ובגלל שדיברו על זה כל כך הרבה, כבר התרגלו ולא מתפללים על זה. חושבים שה' יעזור ולא יקרה כלום, ולא מבינים שיש גזרה בשמים. אבל הקב"ה רחום וחנון ומתאווה לתפילתינו לכן הוא מנסה לזעזע אותנו בכל דרך. העיקר שכבר יתפללו. המצב הוא מסוכן והקב"ה גורם לנו להתפלל כדי למלאות את המאגר של התפילות.

**וְכֵן** שְׁמַעְתִּי מִיְהוּדֵי שְׁחָזַר בִּימֵים אֵלּוּ מֵחֹר"ל וְשָׁמַע שֶׁמֵּאֲחַד מֵרֵאשֵׁי הַקְּהִילוֹת שֶׁהִתְיַעֵץ בִּימֵים הָאַחֲרוֹנִים עִם מִן הַגֵּרָא"ל שְׁטֵינְנָמָן שְׁלִיט"א הָאֵם לְקִנּוֹת קִרְקַע לְבָנוֹת בֵּית כְּנֶסֶת. וְתִשׁוּבַת מִן אֵלָיו הִיְתָה בְּזֶה הַלְשׁוֹן: בְּשִׁבִיל מַה? אַע"פ שֶׁאֵמְרוּ חִז"ל שֶׁלְּעֵתִיד לְבוֹא הַקִּב"ה יַעֲבִיר אֶת הַבְּתֵי כְּנִסְיוֹת שֶׁל חו"ל לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אֲבָל לֹא בְּרֹר שִׁיעֲבִיר גַּם קִרְקַעוֹת, וְאַתָּה תִסְפִּיק רַק לְקִנּוֹת קִרְקַע וְלֹא תִסְפִּיק לְבָנוֹת עַד שִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ. (הַסְּפּוֹר הִגִּיעַ מִמְּקוֹר רֵאשׁוֹן, וּבִקֵּשׁ לְהַשְׂאֵר בַּעֲלוֹם שִׁם).

#### "וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכְשׁ גְּדוֹל".

**כְּתוּב** (בְּרֵאשִׁית טו, יד) **"וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכְשׁ גְּדוֹל".** וּמִבְּאֵר רַש"י **"וְגַם אֶת הַגּוֹי", "וְגַם" לְרֵבּוֹת ד' מַלְכּוּיּוֹת שֶׁאֵף הֵם כְּלָיִם עַל שֶׁשָּׁעֲבָדוּ אֶת יִשְׂרָאֵל.** הֵינְנוּ שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה

מְרַמֵּז עַל כָּל הַגְּאֻלוֹת. וְהַחֲתָם סוֹפֵר' (פס) מְבַאֵר שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה מְרַמֵּז עַל גְּלוֹת מִצְרַיִם וְגְלוֹת בְּבֶל. "כֵּן" בְּגִימָטְרִיָּא ע', לְרַמֵּז עַל ע' שָׁנָה שֶׁל גְּלוֹת בְּבֶל. וְ"אַחֲרֵי כֵּן" מְרַמֵּז עַל הָאוֹתִיּוֹת ע"ם, שֶׁהֵן אַחֲרֵי הָאוֹתִיּוֹת שֶׁאַחֲרֵי כֵּן, [אַחֲרֵי מִפְּלֶג] וְהֵן בְּגִימָטְרִיָּא בְּמַלּוּי כְּמִנְיַן רַד"ו שְׁנַיִם שֶׁל גְּלוֹת מִצְרַיִם. עַכְשָׁיו יֵשׁ לַחֲפֹשׁ כָּאֵן אֶת שְׁנַת תַּשְׁע"ב שֶׁבָּה נִזְכָּה אִל"ה לְצֵאת מִתְּהוֹמוֹת הָאֲחֵרוֹנָה. וּבְאֵר הַר"ה ג' ר' יוֹסֵף מְרַצִּיאֲנוּ שְׁלִיט"א מְצַרְפֵּת שֶׁ"כֵּן" בְּגִימָטְרִיָּא 770, אִם מְחַשְׁבִּים אֶת הָאוֹת נו"ן סוֹפִית גַּם בְּמִסְפֵּר חֲמִשִּׁים, וְגַם בְּמִסְפֵּר שֶׁבַע מְאוֹת. כְּפִי שֶׁמְחַשֵּׁב הַסֵּפֶר 'כְּתוּבַת תְּשַׁבֵּץ' עַל מִדְרַשׁ פְּלִיאָה (פנחס). וְעַם הַב' אוֹתִיּוֹת בְּגִימָטְרִיָּא 772. אוּ בְּאִפְּן אַחֵר, וְ"אַחֲרֵי כֵּן" שְׁנַתִּים אַחֲרֵי 770. [אַחֲרֵי מִפְּלֶג], בְּגִימָטְרִיָּא 772.

### "הו"ה צבאות עמנו".

וְכֵן הַכְּתוּב (ישעי' מה, יא) "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה" בְּגִימָטְרִיָּא ה' אֲלֵפִים תַּשְׁע"א וּפְסוּק זֶה מְדַבֵּר עַל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ, כְּמוֹבָא בְּרַמְח"ל (במדבר) זָכוּ אַחֲשֵׁנָה לֹא זָכוּ בְּעֵתָהּ, שֶׁהוּא הַזְּמַן שֶׁהַקַּב"ה יִרְצֶה לְגְלוֹת יְחוּדוֹ לְעֵינַי כָּל חַי "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה" (עיין בתיקוני זהר חדש קטו). וְכֵן תַּשְׁע"ב בְּגִימָטְרִיָּא הַכְּתוּב (תהילים קב, יד) "אַתָּה תִּקּוּם תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחַנּוּנָה כִּי בָא מוֹעֵד". עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלֵל. וּבְגִימָטְרִיָּא לְבַנֵּי בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאֵהָבָה עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל. וְכֵן גּוֹאֵל לְבַנֵּי בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּגִימָטְרִיָּא תַּשְׁע"ה. וְכֵן נִסְחַת הַתְּפִלָּה בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק. וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדֹל הַגָּבֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן. גִּמְלַת חֲסִדִים טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל. וְזוֹכֵר חֲסִדֵי אֲבוֹת. וּמֵבִיא גְּאֵל לְבַנֵּי בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאֵהָבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן: בְּגִימָטְרִיָּא 5773. וְכֵן נִסְחַת הַתְּפִלָּה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמִי. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינִי. עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשֶׁתְּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְּךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינִי וְעֵגְוִנִי, עִם הַמְּלִים בְּגִימָטְרִיָּא 5772. וּמוֹבָא ב'טוֹר' (אר"ח קכב) הִכִּי אֶתְמַר בְּהַגְדָּה אֲמַר שְׁמוּאֵל כָּל הַזְּרִיז לומר ד' דְּבָרִים הִלְלוּ זוֹכָה וּמְקַבֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמִי. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינִי. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשֶׁתְּךָ. וְכֵן נִהְגִּיתִי לומר קֵרֵב קֵץ בִּיאַת מְשִׁיחְךָ פְּדָה עַמְּךָ שְׂמַח עֲדַתְךָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמִי וְכו'.

וְכֵן ג' הַפְּסוּקִים "הו"ה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: הו"ה צבאות אשרי אדם בוטח בך: הו"ה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו". בְּגִימָטְרִיָּא 5772, לְפִי הַחֲשַׁבּוֹן שְׁאוֹת כ"ף סוֹפִית הִיא מִסְפֵּר חֲמִשׁ מְאוֹת וְאוֹת מ"ם סוֹפִית הִיא מִסְפֵּר שֶׁשׁ מְאוֹת. וְכֵן הַכְּתוּב שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר לְמְשִׁיחַ לְהַתְּחִיל לְפַעַל בְּעוֹלָם. (תהילים מה, ד) "חֲגוֹר חַרְבֶּךָ עַל יָדְךָ גְּבוּר הוֹדֵךְ וְהִדְרֶךְ". בְּגִימָטְרִיָּא תַּשְׁע"ב. אוּ בְּאִפְּן אַחֵר "חַרְבֶּךָ עַל יָדְךָ גְּבוּר" בְּגִימָטְרִיָּא תַּשְׁע"א. וּפְסוּקִים אֵלוֹ נִמְצְאוּ בְּפֶרֶק מֵה בְּגִימָטְרִיָּא גְּאוּלָּה.

### כָּל הַסּוֹמֵךְ גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה. בְּגִימָטְרִיָּא תַּשְׁע"ב.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׁעָרֵי אוֹרָה' (ב' ט) כְּשֶׁא"ל ח"י נְבֻדָּל וּמִסְתַּלֵּק מִהַשְׂכִּינָה אַזִּי הוֹלֶכֶת בְּגְלוֹת תַּחַת שְׂאֵר מְמַשְׁלוֹת וְכַחוֹת נְכַרְיּוֹת, וְהַסּוֹד: "וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבִירָתָהּ", לְפִיכֵן אָמְרוּ: צָרִיךְ לְסַמֵּךְ גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה, כִּי סוֹד גְּאֻלָּה, אֵל ח"י, וְסוֹד תַּפְּלָה, שְׂכִינָה, וּבְהִיוֹתָם שְׁנֵיהֶם סְמוּכִים זֶה לְזֶה אַזִּי הַכֹּל בִּיחּוּד בְּשִׁלְמוֹת וּבְבִרְכָה. רוּאִים שֶׁסְּמִיכוּת גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה מִיחְדָּת יְסוּד וּמִלְכוּת, בְּסוֹד יְחוּד ב' מְשִׁיחִים. וְכֵן מוֹבָא בְּשַׁעַר מְאֵמְרֵי רִשְׁב"י לְהַאֲרִיז"ל (תרומה) בְּסְמִיכַת גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה מִתְּמַזְג הַדִּין וְהַרְחֻמִּים וּמִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל יְדֵי שְׁנֵיהֶם יְחַד. וְהוֹסִיף הַר"ה ג' ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁכָּל הַסּוֹמֵךְ גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה בְּגִימָטְרִיָּא תַּשְׁע"ב.



**מְצִינוּ** בַּמִּקְרָא (חולין קלט:) **אָסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנֵּן "וְאֵלֶּיךָ הִסְתֵּר אֶסְתֵּר".** וּמִבְּאֵר רַש"י **אָסְתֵּר, "הִסְתֵּר אֶסְתֵּר"** בִּימֵי אֶסְתֵּר יְהִי הִסְתֵּר פְּנִים וּמִצְאָהּ צְרוּת רַבּוֹת וְנִעוּת. וְהַאוֹתִיּוֹת שְׂבָאוֹת אַחֲרֵי אוֹתִיּוֹת **אָסְתֵּר** הֵינּוּ אַחֲרֵי הִסְתֵּר פְּנִים, כְּשֶׁמִּתְחִיל הַגְּלוּי פְּנִים, הֵן **תשע"ב**. וְכֵן **אָסְתֵּר הַמְּלָכָה** עִם הַמְּלִים וְהַאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא **ה'תשע"ב**. וְכֵן אוֹמְרִים בְּקִרְבָּן לְפִירִים: **אֵת אֶסְתֵּר, גַּל מִמִּסְתֵּר לְגוֹאֵל**. וְרוֹאִים שֶׁמְגִילַת אֶסְתֵּר **מַגְלָה** אֵת הַהִסְתֵּר וּמִבִּיאָהּ אֵת הַגְּאוּלָּה. וְכֵן אִם נִכְפִּיל אֵת הַמִּילָה **מַגְלָה** כַּפּוֹל הַדְּסָה, שֶׁמָּה שֶׁל אֶסְתֵּר. נִקְבַּל 5772. וּמְגִילָה כַּפּוֹל הַדְּסָה – אֶסְתֵּר, זֶה הַכָּאָה פְּנִימִית בְּתוֹךְ הַמִּילִים **מְגִילַת אֶסְתֵּר**, וּמְגִילָה אֵת הַזְּמַן שֶׁהֵם מִתְחַבְּרִים.

**וְהוֹסִיף** הַרְה"ג ר' דָּוִד פְּרָסִיץ שְׁלִיט"א שְׂאֵם נִחְשָׁב אֵת הַמְּנִין שֶׁהַמְּשֻׁנָּה (מְגִילָה א, א) מוֹנָה: מְגִילָה נִקְרָאת בִּי"א, **י"ב, י"ג, י"ד, ט"ו**. יַחַד עִם הַאוֹתִיּוֹת הַקְּטָנוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּעֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן, **תש"ז**, נִקְבַּל **תשע"ב**. שֶׁהֵרִי אוֹתִיּוֹת תש"ז מְרַמְזוֹת עַל הַפְּעָם הַשְּׁנִיָּה שֶׁתָּלוּ אֵת עֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן, בְּשֵׁנֵת תש"ז, לְאַחַר הַשּׁוֹאָה כְּפִדּוּעַ. וְאִם נוֹסִיף לָזֶה אֵת כָּל הַיָּמִים שֶׁמְגִילָה נִקְרָאת בָּהֶם, נִגִּיעַ לְתשע"ב. שֶׁבְּשֻׁנָּה זוֹ נִזְכָּה לְמַחֲיַת עַמְלָק מִחֲדָשׁ. אַכ"ר.

### חסד דאתגליא בפום אמה.

**מובא** בפרוש הגר"א לספרא דצניעותא (פ"א תוכן דבריו בקצרה) **בתחלה משיח בן אפרים שהוא עטרת [היסוד], ואחר כך משיח בן דוד, ואז יתבסמו ויתחיל התיקון.** והוא הכל על ידי חסד דאתגליא בפום אמה שהוא עטרת היסוד ועל ידי החסד נתקנו הכל, וזה סוד כריתת הערלה מן המילה, שאז יכרתו כל הסטרא אחרא "בלע המות לנצח". והוא זמן מלכות דז"א עטרה, שאז עקבו מכהה לגל חמה, שיתגלה בעקב הזה חסד בפום אמה. והוא אור יום הראשון שאדם רואה מסוף העולם עד סופו. והתחלת גילוי העקב שהוא עקבות משיחא, שאז קליפה קודם לפרי הוא סוד הערלה שעל פום אמה יתגברו הקליפות. והן דרגין תתאין דסטרא אחרא, בחינת עקב שלהם והן דרגין דחציפין, בעקבות משיחא חוצפא יסגי. ואח"כ יכרתו הערלה ויתגלה החסד. ובהמשך שם. בפום אמה ששם נתגלה החסד הזה ואז מלאה הארץ דיעה כו'. וזהו האור שרואה מסוף העולם עד סופו וזהו "עין לא ראתה אלקים זולתך", וזהו סעודת לויתן, וידעו וישיגו את בוראם ויהנו מזיו השכינה, והן ד' מאה עלמין דכסופין שיורשין הצדיקים לעתיד לבא, והן ירתין מלויתן שמתפשט עד ז"א ביסוד, ולכן נקרא יסוד לויתן שבו גנוז ובו יתגלה. ואמר שם עתיד הקב"ה לעשות סוכה לצדיקים מעורו של לויתן, שנאמר "התמלא בסוכת עורו". והשאר פורסו הקב"ה על חומת ירושלים וזיוו מבהיק מסוף העולם ועד סופו והוא אור הגנוז שאדם רואה בו מסוף העולם ועד סופו. ומה שהבאנו לעיל מבשרו וכאן מעורו, [היינו הגר"א שואל, מה יהיה בסוכה לעתיד לבא העור של הלויתן, לסכך, או הבשר לאכילה, או שניהם.] הוא סוד גדול ונעלם מאד שמילה נקראת בשר ושם מתגליא החסד בפום אמה, ועורו הוא עור הערלה, והוא בסוד כתנות עור של אדם הראשון שאמרו מושך בערלתו היה. ובתחלה היה כתנות אור, והוא אור הגנוז ואחר כך נכסה בעור ונגנז ולא יגלה עד שיוסר הסטרא אחרא. ועור הזה הוא עץ הדעת טוב ורע. שממנה אכל אדם הראשון ונמשכה ערלתו, ולעתיד יחזור עץ הדעת כלו לקדושה ויהיה כלו היקף לקדושה, בסוד "ונגה לו



סביב". וזה סוד הסוכה ופריסתו על חומת ירושלים ולא יתגלה אלא באלף הששי שהוא יסוד לוינתן ואז יתגלה פום אמה ויבא משיח. רואים מהגר"א שסוד הגאולה היא התגלות החדש בעטרת היסוד, כפי שבארנו שזה הסוד של שנת החדש תשע"ב, בתוך תהליך המאה שנה, שהוא בבחינת העטרה. ואז יחתכו את הערלה שהם הערב רב, והערלה שהיא סוד העור של הלוינתן, תהפך לטוב להיות עור המסכך, לסוכה לעתיד לבא. והבשר של הלוינתן הוא הבשר שבפנים העטרה, בסוד אור פנימי, שהוא סוד אכילת הצדיקים והשגתם לעתיד לבא. ואם נחשב את הגימטריא של עור בשר נקבל ה'תשע"ב.

### "מתוך האש" בגימטריא תשע"ב.

**כתוב** (יחזקאל א, ד) "וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש". יחזקאל הנביא ראה את הקדשה שיוצרת לעולם, שנקראת חשמל, ואת הקלפות הסובבים אותה. כמובא בספר 'נהר שלום' לרש"ש (בהקדמתו לברכת מליש ערומים) סביב החשמל מליש קלפת נגה, וסביבה קלפת אש מתלקחת, וסביבה קלפת ענן גדול, וסביבה קלפת רוח סערה. ומצינו בזהר חדש (יתרו מד:) "רוח סערה", דא מלכות בבל. "ענן גדול", דא איהו מלכות מדי. "ואש מתלקחת", דא איהו מלכות אדום. "ונגה לו סביב", דא איהו מלכות יון. ולפי זה יוצא שהמשך הפסוק "ומתוכה כעין החשמל מתוך האש" מרמז על הגאולה. וכן "מתוך האש" בגימטריא תשע"ב.

**וכן** מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער מ"ט פ"ד) קלפת נגה נקרא פתנות אור ונקרא מאורי האש המבדילין בין קדש מוחא ובין החול. וזהו פגענו "החשמל מתוך האש", כי מאש עלתה מאור החשמל, ונקרא ממאורי האש, לכן עושין הבדלה במוצאי שבת בצפרנים. רואים שברפת מאורי האש במוצאי שבת, היא כנגד החשמל שיוצא מתוך האש, ומבדיל בין קדש לחול. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (שבת כד) ובענין הסתכלות הצפרנים, תכונן לסוד החשמל שנשאר על ראש הצפרנים, והוא נקרא מאורי האש, המבדיל בין מוחי קדש לחול, היא קלפות נגה, המתעוררות עתה במוצאי שבת, לכן תסתכל בהן, לומר כי יש מגן זה החשמל שלא תוכל הקלפה להניק יותר, ונקרא מאורי האש, בסוד "כעין החשמל מתוך האש", כי ממש אמא עלאה מאירה בחשמל, ולכן נקרא מאורי האש. ולפי זה מבארת הגימטריא שחשב הרה"ג ר' ד' לב שליט"א בורא מאורי האש בגימטריא תשע"ב.

### לצחצח את הכפתורים.

**ומה** שהבאנו בשם הרי"צ מלובאוויטש זצ"ל שאמר לאחר מלחמת העולם השנייה שסימנו את ברור הניצוצות, ונשאר רק לצחצח את הכפתורים, נראה לבאר על פי הזהר חדש (אחרי נט:) שהכפתור מסמל את עטרת היסוד שמזוגת יסוד ומלכות. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל דם' שהעטרה שביסוד היא המספר שבע שבמלכות, וכפתור בגימטריא שבע מאות. וכיון שבתחלת המאה סימנו שבע מאות שנה מתחלת האלף, והתחלנו את המאה שהיא בבחינת עטרת היסוד, רמז הרי"צ שפבר סימנו את הברורים מג' קלפות הטמאות שהן בבחינת ערלה, והתחלנו את המאה שנה של תהליך הגאולה, שהן בבחינת כפתור שהוא עטרת היסוד, ונשאר רק לצחצח את הכפתורים, בסוד מצות פריעה, שפועלת בקלפת נגה שעל העטרה, לזכך

אותה ולגלות את האור. וכן מובא ב'לשם' (הקדמות ושערים' דף קו) **שעור העטרה על היסוד הוא ידוע לכל** טועמי טעם עץ החיים, והרי הוא גם כן משך זמן רב, וכל אותה הזמן הוא הכל הקץ דבעתה, וזהו פשוט הפתוב "אני ה' בעתה אחישנה", הכתוב מבטיח שלא ימשך כל הזמן כלו דבעתה, אלא שיחיש את הפדיון, והרי יתקומו שניהם "בעתה אחישנה". וזהו גם כן מה שנאמר "כי בא יבא לא יאחר", שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה כלו חס ושלום, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפולו.

### תשע"ב אותיות בתשע.

**שמעתי** מהרמ"ז שליט"א ש**תשע"ב** אותיות **בתשע**, לרמז על ספירת היסוד התשיעית. דבשנה זו יבא היסוד לתכליתו ושלמותו. או באפן אחר **תשע"ב** אותיות **ב' פעמים תשע** כמנין **ח"י** המסמל את היסוד. וכן **שנת תשע"ה** היא אותיות **תשעה**. ובכלל כל העשר שנים מתש"ע ואילך מתקשרים ליסוד משום שהם שיכים לאותיות תש"ע, שהוא מספר המסמל את היסוד. וכן מובא בכמה מקומות בספר 'קול התור' בשם הגר"א שהגאולה תלויה ביסוד, ובחלופי אותיות **טצ"ץ** שמתחלפות בחלופי אי"ק בכ"ר. ושוב רואים את המספר תשע. אות **ט'** מספרה **תשע**, אות **צ'** מספרה **תשעים**, ואות **ץ'** מספרה **תשע מאות**. וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית סד) **רבי אליעזר אומר חמש אותיות נכפלו וכלן לשון גאולה. ר"ד שבו נגאל אבינו אברהם מאור כשדים שנאמר "לך לך מארצך". ס"ם בו נגאל אבינו יצחק מיד פלשתים שנאמר "לך מעמנו פי עצמת ממנו מאד". ו"ן בו נגאל אבינו יעקב מיד עשו שנאמר "הצילני נא". ו"ף בו נגאלו ישראל ממצרים פקד פקדתי". ו"ץ בו עתיד הקב"ה לגאל לישראל בסוף מלכות רביעית שנאמר "איש צמח שמו ומתחתיו יצמח".**

**וכן** מובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין א' נהר ג) **אמנם ימשך שעור גלות הזה עד רדת מדרגות אלו זו אחר זו, והידוע לשער ולמנות שעור מהלך זה כמה אנו יורדים מדי יום ביום, ידע שעור גלותנו עד כמה, וידע זמן הגאולה, וזה שאמר הכתוב "ספת דוד הנופלת", פי לעולם היא נופלת ויורדת עד שתשכב לעפר, ואז "קומה עזרתה לנו".** רואים שגאלת בעתה תהיה כשעם ישראל יהיו בתכלית הירידה. ומספר תשע הוא התחתון ביותר בספרות שהן מאחד עד תשע. וכן הירידה הגדולה בדורנו היא בעניני היסוד. וכן מובא בשם ה'בן איש חי' שאמר שלפני שמישיח יבא תהיה ירידה גדולה בעניני צניעות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אהרן רומפלער שליט"א שעינין זה נרמז בכתוב (עמוס ה, ב) **"נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל".** כשנפלה לתחתית למקום שאין יותר נפילה ממנו, אז **"קום בתולת ישראל".**

**וכן** ידוע מה שכותב הספר 'ברית מנוחה' על החדש התשיעי והיום התשיעי והשעה התשיעית, שהם הזמנים המסגלים ביותר להתחבר לקב"ה. וכן רבי נחמן מברסלב כשמדבר על קץ בעתה, הוא אומר **קץ האמת**. (עין ליקוטי מוהר"ו קפו) **ואמת במספר קטן תשע**, וכפי שידוע מספר זה תמיד חוזר על עצמו ומתגלה בו סוד האמת. וכן מובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' מה), שהיסוד הוא בבחינת אות ט'. וכן **ט'** פעמים **ט'** בגימטריא **יסוד**. וכן **שבת** המשפיעה את שפע היסוד במספר קטן **תשע**. דספירת היסוד היא **התשיעית** מעשר הספירות, כשסופרים גם את הספירות הראשונות שהן שרש היסוד. וכן מצינו בזהר (הקדמה ג) שהיסוד הוא בבחינת אות ט' שהאור הגנוז נגזר בתוכה ויתגלה לעתיד לבא. וכן האות **צדי"ק** המסמלת את היסוד מספרה **תשעים**. וכן **יה'** פעמים **ו'**

בגמטריא **תשעים** דיה' פעמים ו' מרמז על כל **התשע** ספירות שנקללות באותיות יהו' לכן הן בגמטריא **תשעים**. וכן רואים שהספרות **שש ותשע** יש להן אותה צורה אלא שזו עגלה למטה וזו עגלה למעלה. וכן מצינו קשר בין בנימין המשפיע את שפע היסוד עם מספר תשע, כמו שכתוב (במדבר ז, ט) **"ביום התשיעי נשיא לבני בנימן"**. ונביא את לשון הספר 'כתנת תשבץ' על מדרש פליאה (פנחס) ובו נראה גם את החשיבות של מספר תשע, וגם את הקשר של אליהו הנביא מבשר הגאולה, למספר תשע. **פנחס היה תשיעי לאברהם, ומספר תשעה הוא מספר קים לעולם, דכל מה שתכפיל עם ט' החשבון לעולם מספר ט'.** ועל כן אליהו חי וקים, כיון שהוא התשעה, דפנחס זה אליהו, ועל כן נקרא אליהו איש אמת, דמספר תשעה הוא אמת, והוא חי וקים כמספר תשעה.

### **"שבעתים יוקם קין"**

**מצינו** בזהר (תיקונים קיט.) באותו זמן עתיד לטל הקדוש ברוך הוא נקמה משניהם, [מקין ולמך], זהו שכתוב **"כי שבעתים יוקם קין ולמך שבעים ושבעה"**, זהו שכתוב **"בלע המות לנצח"**. רואים שהפסוק **"כי שבעתים יוקם קין ולמך שבעים ושבעה"**, מרמז על הנקמה שתהיה בזמן הגאולה. ושנת **תשע"ב** מרמזת בתבת **"שבעתים"**, וכן **שבעתים** הפונה שהנקמה תבא אחרי **שבע** דורות, ואם נוסיף את הספרה 7 לספרות 77 שבהמשך הכתוב **"שבעים ושבעה"**, נקבל 777 כמנין ה'**תשע"ב**. וכן תשע"ב היא אותיות **ע' שבת היינו "שבעים ושבעה"**. וכן הלמן השני חי 777 שנים כמו שכתוב, (בראשית ה, לא) **"ויהי כל ימי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה"**. ומצינו בזהר (תיקונים קיט.) שלמן אותיות **מלך**. ובספר הפליאה (ד"ה ואתה) מבאר שלמן היה דור תשיעי מאדם הראשון, והוא כנגד ספירת היסוד התשיעית.

### **'זכל הרשעה כלה כעשן תכלה'**

**עין** בתקוני זהר מח: שבגוג ומגוג הים הגדול יקבל צבע אדם מרב דם שישפך. ועין בפסוקים בזכריה (יג, ה) ששני שלישי מהעולם לא ישרד את המלחמה. וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הגר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע מהגר"י אברמסקי זצ"ל שמקבל מהגר"א שבמלחמת גוג ומגוג שלישי עולם יחרב, ועוד שלישי יפגע, ורק שלישי עולם ינצל. וצריך להבין מה ההבדל בין יפגע ליחרב. אולי יפגע, הפונה למלחמה, ויחרב, הפונה לרעידות אדמה וכדומה, וכדלקמן. וכן רואים מהפסוק (זכריה יד, יב) שתהיה מגפה בתוך המלחמה, שתהרג את הגויים שיבאו להלחם על ירושלים. והתאור של המגפה מתאים מאד לתוצאות של הנשק הבלתי קונבנציונלי שקים בזמננו. ונביא את לשון הכתוב **"וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמד על רגליו ועיניו תמקנה בחריהו ולשונו תמק בפיהם"**. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"המק" בגמטריא כימי ביאולוגי עם המלים והכולל. והוסיף הרה"ג ר' ז' ר' שליט"א שמצינו במדרש רמז על מה שראינו בזמננו שמדינות יצרו לעצמן את הנשק שאבד אותן, כשהיו דליפות מפורים גרעיניים וכדומה, או שמיצרות נשק עבור אויביהן. (ילקוט ישעיה' תלט) **על מלכות רביעית גזר שתביא עצים משלה ותשרף בהם לעולם, שנאמר "ונהפכו נחליה לזפת וגו' לילה ויומם לא תכבה לעולם יעלה עשנה"**. וכן מובא בשם הרב מפונבז' (הובא במכתב לספר 'ובא לציון גואל' מהרה"ג ר' אשר זליג רובינשטיין שליט"א) שדרש בישיבת פונבז' בליל יום הכפורים, ואמר שתמיד היה קשה לו הנסח, מדוע **כעשן**. וכשראה את פטריית העשן שיצאה מפצצת האטום מעל יפן, הבין על איזה עשן מדבר. והוסיף ואמר: שהרשעה נמצאת, והעשן נמצא, ועכשו אנו מחכים להבטחה שכל הרשעה כלה כעשן תכלה.

## הש"ם וְכִסְ"א במלוי, בגימטריא ה'תשע"ב.

מְצִינּוּ בַמִּדְרָשׁ (תהילים ט) א"ר לוי בָּשֶׁם רַבִּי חָמָא, כָּל זְמַן שֶׁזָרְעוּ שֶׁל עֲמֶלֶק קִיָּם לֹא הֵשֵׁם שְׁלָם וְלֹא הִפְסֵא שְׁלָם עַד שֶׁיֵּאבֵד זִכְרוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק, שֶׁנֶּאמַר "כִּי יָד עַל כֶּסֶף יָהּ". וְכִשְׂיֵאבֵד זִכְרוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק מִן הָעוֹלָם, הֵשֵׁם שְׁלָם וְהִפְסֵא שְׁלָם. וְכֵן הַשְּׂמִי"ם וְכִסְ"א בַּמְּלִוֵי הָאוֹתִיּוֹת, הַמְרַמְזוּ עַל שְׁלֵמוֹתָם, כְּשֵׁי הֵיוּ שְׁלָם, ה"א שִׁי"ן מ"ם, פ"ף סמ"ך אָל"ף, בְּגִימְטְרִיָּא ה'תשע"ב. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר' (תמוז אב ב, ח) שֵׁישׁ ד' דְּבָרִים שֶׁאֵינָם שְׁלָמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וַיִּשְׁלְמוּ לִימֹת הַמְּשִׁיחַ. 'ירוּשָׁלַיִם', שְׁחָסַר לָהּ אוֹת יו"ד, 'אַלְיָהוּ', שְׁחָסַר לוֹ אוֹת ו'. 'כִּפְסֵא', שְׁחָסַר לוֹ אוֹת א'. וְשֵׁם 'הוֹי"ה' שְׁחָסַר לוֹ אוֹתִיּוֹת ו"ה. וַיְרוּשָׁלַיִם אֲלֵיהוּ כִּפְסֵא הוֹי"ה עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלִיָּים בְּגִימְטְרִיָּא ה'תשע"ג. וְכֵן נֹסַח הַתְּפִלָּה 'הַמְּלַךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּפְסֵא רָם וְנִשְׂא'. בְּגִימְטְרִיָּא ה'תשע"ג.

## עוד הוספות ורמזים.

וְכֵן בְּשַׁנַּת תשע"ב יוֹם א' שֶׁל פֶּסַח יְחוּל בְּשַׁבָּת. וְכֵן תשע"ב מְרַמְזַת בְּכָל מְקוֹם שֶׁכָּתוּב "וּבְיָוִם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. וְכֵן הַכְּתוּב (במדבר כח, ט) "וּבְיָוִם הַשַּׁבָּת" בְּגִימְטְרִיָּא תשע"א וְעַם הַכּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב. וְכֵן כְּתוּב "יוֹם הַשְּׁשִׁי: וַיִּכְלֹ הַשָּׁמַיִם" וְ"הַשְּׁשִׁי" מְרַמְזוּ עַל הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי, וְהוּא בְּמִסְפָּר קֶטֶן ה' וְז' הַמְרַמְזוּ עַל מִסְפָּר 5700, בְּתוֹךְ הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי, וְתַבַּת "וַיִּכְלֹ" בְּגִימְטְרִיָּא ע"ב לְרַמְזוּ אֶת הַשֵּׁנָה הַמְּדֻקֶּקֶת ה' אֲלֵפִים תשע"ב. וְכֵן "וַיִּכְלֹ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ" עִם הַמְּלִיָּים בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶהֱרֹן לִיבְרַמֵּן שְׁלִיט"א שֶׁהִמְשִׁיךְ הַכְּתוּב "וְכָל צְבָאָם". בְּגִימְטְרִיָּא קָץ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶלְיעֶזֶר שְׁלֵמָה זֹנְגֵנְשֵׁיין שְׁלִיט"א שֶׁהַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיָּא לֵיל שַׁבָּת. שֶׁמְשַׁנָּה זו מִתְּחִלָּה הָאֶרֶת לֵיל שַׁבָּת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶלְיעֶזֶר שְׁלֵמָה זֹנְגֵנְשֵׁיין שְׁלִיט"א שֶׁהַתְּשַׁע"ב בְּגִימְטְרִיָּא סוּד הַשַּׁבָּת. כְּלָשׁוֹן הַזֶּה רָזָא דְשַׁבָּת. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֶּהָר שֶׁשִּׁיבַת הַיּוֹנָה שֶׁל נַח הַמְּרַמְזַת עַל הַגְּאֻלָּה, מְרַמְזַת גַּם עַל הָאוֹר שֶׁל שַׁבָּת. וְנִבִּיא אֶת דְּבָרָיו: (תיקונים נד) "וְתָבֵא אֱלֹוֵי הַיּוֹנָה לָעֵת עֶרֶב" וְדָא עֶרְבֵי שַׁבָּתוֹת וְיוֹמֵי טְבִינְוֹ, דְשִׁכְנִיתָא קָא אֲתֵיא לְשַׁרְיָא עֲלֵיהּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶבְיָגְדוֹר אֶהֱרֹנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁלָּשׁוֹן הַכְּתוּב (שמות טז, כה) "שַׁבָּת הַיּוֹם לֵה" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלִיָּים בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א (שמות כ, יא) "עַל כֵּן בִּרְךְ ה' אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ" בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב. לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שֶׁאוֹת ד' סוּפִית הִיא מִסְפָּר חֲמֵשׁ מֵאוֹת. וְכֵן בִּרְךְ בְּגִימְטְרִיָּא שַׁבָּת.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בָּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב וַיְטְרִיָּאל שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (זכריה יד, ז) "וְהָיָה לָעֵת עֶרֶב יֵהִיָּה אוֹר", בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב. וְכֵן "אוֹר" מְרַמְזוּ עַל תשע"ב, דְּאֵנּוּ נִמְצְאִים בְּמַחְזוֹר 207 שֶׁל הַחֲמָה מִבְּרִיאת הָעוֹלָם כְּמִנְיָן אוֹר. וּבְמַחְזוֹר זֶה נִזְכָּה כְּשֵׁי הָיָה "לָעֵת עֶרֶב" בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב שֶׁהָיָה "אוֹר". וַיְקַיֵּם הַכְּתוּב (ישעיה ל, כו) "וְאוֹר הַחֲמָה יֵהִיָּה שְׁבַעֲתֵימָם כְּאוֹר שְׁבַעֲתֵימָם". וְעֵינַי בְּרַש"י שֵׁם ש"ש "שְׁבַעֲתֵימָם" הַכּוֹנֵה ב' פְּעָמִים שְׁבַע, וְהַכּוֹנֵה ב' פְּעָמִים שְׁבַע כְּפּוֹל שְׁבַע, יוֹצֵא שֶׁהַפְּסוּק מְזַכֵּיר ג' פְּעָמִים שְׁבַע, יַחַד עִם הַהִמְשָׁךְ "כְּאוֹר שְׁבַעֲתֵימָם", וְאֵם נְעִמִיד ג' סְפָרוֹת 7 אֶחָד לִיד הַשְּׁנַי נִקְבַּל אֶת הַמְּסַפֵּר 777 כְּמִנְיָן ה'תשע"ב. וְכֵן גְּאֻלַּת בְּעֵת"ה מְרַמְזַת "שְׁבַעֲתֵימָם".

כְּתוּב (במדבר לג, מט) "וַיַּחֲנוּ עַל הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשָׁמֹת עַד אֲבַל הַשְּׁטִיָּים בְּעֶרְבַת מוֹאָב". וְכֵאֵן הַתּוֹרָה מִתְּיַחֶסֶת לַחֲנִיָּה הָאֶחָרוֹנָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קוֹדֵם שֶׁנִּכְנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחֲנִיָּה זו מְרַמְזַת עַל קֶץ הַגְּאֻלָּה,

כמובא בספר 'היכל הברכה' (קאמרא דף רכה). ומרמז בפסוק זה **תשע"ב** בדלוג ג' אותיות. "ויחנו על הירדן מבית הישמת עד אבל השטים בערב מואב". וכן **"שטים"** בגימטריא **משיח**. וכפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' את הטעם שבלעם ובלק הצליחו להחטיא את בני ישראל בזנות, בגלל שבני ישראל הרגישו שבבנות מואב יש נשמת משיח ורצו להוציאה. ומקום זה נקרא **ערבת מואב**, ששם היה שרש המשיח שבא ממואב. וכן מובא ב'פלי יקר' שם **שבית הישמת** מרמז על חרבן בית המקדש שנהפך ל**שממה**, ומבאר לדברינו שהפסוק מרמז שבני ישראל חנו **"מבית הישמת"**, המרמז על החרבון, **"עד אבל השטים"**, שמרמז על משיח וגאלה. ובני ישראל שנכנסו משם לארץ ישראל היו באותה בחינה של יציאה מגלות לגאלה. ולכן כתוב **"עד אבל השטים"** שהוא שם של עץ ארז, שנקרא **שיטה**, כמובא ב'פלי יקר' שם, דעץ ארז מסמל את המעבר בין הגלות לגאלה, כפי שהבאנו לעיל מהזהר על הפסוק **"כארז בלבנון ישנה"**. וכן **"בערבית"** מרמז על זמן הערב שהוא זמן הגאלה כדלעיל. וכן **ע"ב** נרמז בכתוב **"בערבית מואב"**. וכן **"בערבית מואב"** וה**מ"ב** מסעות בגימטריא **תשע"א**, ועם הכולל בגימטריא **תשע"ב**. ואם נוסיף את האות ב' **"בערבית מואב"** יחד עם האותיות והכולל וה**מ"ב** מסעות נגיע **לתשע"ה**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב **"בערבית מואב"** בגימטריא ראשי הלוחמים במלחמת גוג ומגוג הקרבה **ברק חוסיין אוזמה, מחמוד אחמדינז'אד.**

**מובא** ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לט ע' רס) ששם **מ"ב** מסמל את העטרה שביסוד. דז' ווי"ן הם מ"ב, ושם מ"ב מחבר את הו' לז'. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (קריאת שמע ע' קנז) שהאות ה' המסמלת את המלכות יש לה ג' ציורים **ד"י ד"ו ו"ו** שהם בגימטריא **מ"ב** לרמז שההשפעה שממלאה את האות ה' נעשית דרך שם מ"ב. וכן הנקמה של הגאלה העתידה תהיה דרך שם מ"ב כמובא בזהר (תיקונים סז). **השם של ארבעים ושתיים אותיות שבהם נבראו שמים וארץ וכל מה שיש בהם, זהו הסוד של "כי יום נקם בלבי", לבי" עולה ארבעים ושתיים.** וכן שם מ"ב יחד עם אותיות **קר"ע שט"ן**, שהן חלק ממנו, בגימטריא **תשע"א** ועם הכולל **תשע"ב**. שהרי **"אנא בכח"** מיסד על שם מ"ב, והפיסקא **קר"ע שט"ן** היא כנגד צד הגבורה שבשם מ"ב שמשם באה הנקמה. וכן אם נחשב שם **ע"ב** יחד עם שם מ"ב היוצא מהר"ת של 'אנא בכח', **אב"ג ית"ץ: קר"ע שט"ן: נג"ד יכ"ש: בט"ר צת"ג: חק"ב טנ"ע: יג"ל פז"ק: שק"ו צי"ת:** יחד עם הר"ת של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הסמוכים לו. ונחשב את האותיות צ' סופית ונ' סופית לפי שתי החשבונות שלהם יחד. נקבל **5771**, ואם הכולל **5772**.

**והוסיף** הרה"ג ר' דוד סמסון שליט"א שרואים בסדור הרש"ש כשאומרים **ומביא גואל לבני בניהם** בונים את ספירת ה**הוד** של רחל בצרוף אותיות **ק"ץ**. לרמז שספירת ההוד היא ספירת הקץ, והמאה שנה של ההוד הם המאה של הקץ, ובפרט העשר שנים שבתוך המאה הזאת, שהן הוד דהוד, זה זמן הקץ האמתי. וכן הוד דהוד זה הסוד של **ל"ג בעמר** ושל רשב"י, סוד פנימיות הגאלה כידוע. ואף על פי ששם אה"ה שמעל הטבע הוא בסוד ספירת הבינה, וכאן אנו מקשרים לספירת ההוד, כבר בארנו במאמרי חנכה, מדוע חנכה מצד אחד הוא כנגד הבינה, ומצד שני כנגד ההוד, ששתי הספירות האלה הולכות יחד באותו קו, ואחד הוא שמיני מלמעלה למטה, והשני שמיני מלמטה למעלה. וכן שם הוי"ה במלוי **ס"ג** המסמל את ספירת הבינה, בפשוטו ומלוי ומלוי דמלוי עולה בגימטריא **תשע"ב**. ושם זה נקרא **מ"ב דס"ג**, כיון שיש בו **מ"ב** אותיות. והבאנו לעיל



את הזהר (תיקונים סז.) **השם של ארבעים ושתיים אותיות שבהם נבראו שמים וארץ וכל מה שיש בהם, זהו הסוד של "כי יום נקם בלבי", לב"י עולה ארבעים ושתיים.**

**כתוב** (דניאל יא, ג) **"ושב מלך הצפון והעמיד המון רב מן הראשון ולקץ העתים שנים יבוא בוא בחיל גדול וברכוש רב: ובעתים ההם רבים יעמדו על מלך הנגב ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו: ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות וזרעות הנגב לא יעמדו ועם מבחריו ואין כח לעמד: ויעש הבא אליו פרוצונו ואין עומד לפניו ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו".** שמעתי בשם הרה"ג ר' יהודה שינפלד שליט"א והרה"ג ר' דוד המייחל שליט"א, שבארו את הפסוקים האלו על מלחמת אדום ופרס, שהיא המלחמה הצפויה בין ארה"ב לאיראן. **"מלך הנגב"** הוא איראן, שנמצאת בדרום, ו**"מלך הצפון"** הם ארה"ב ואירופה שנמצאות בצפון, ובפסוקים רואים את התהליך של התפתחות המלחמה באחרית הימים: בתחלה **"רבים יעמדו על מלך הנגב"**, היינו יאיימו ויטילו סנקציות על איראן, ו**"פריצי עמך"** אלו השולטים היום בארץ ישראל, **"ינשאו להעמיד חזון ונכשלו"** היינו ינסו לתקוף את איראן ויכשלו, ואחר כך **"ויבא מלך הצפון וישפך סוללה ולכד עיר מבצרות"**, ארה"ב כובשת את איראן שהיא עיר מבצרות, היינו שמבצרים את כל העולם דרך חסימת מיצרי הורמוז. ואחר כך ארה"ב תעלה למלחמה נגד ירושלים **"ויעמד בארץ הצבי וכלה בידו"**. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש**"פריצי עמך"** בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, נחמיה בן חושיאל, פיון שהם הקלפות המלבישות על פעלותיו של משיח בן יוסף. וכן שמות ג' המשיחים: **מנחם, שרִיה, ונחמיה, תשע"ב**. עין בזהר (ח"ג קצד): שיש משיח ג' משבט דן ששמו שרִיה ותפקידו לעזר למשיח בן יוסף. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש**תשע"ב** בגימטריא **יהיה מלחמה אמריקה איראן**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א, ש**הנשיא ברק חוסיין אובמה בגימטריא מלחמה גרעינית, ובגימטריא הכתוב "ועשו לי מקדש"**.

**וגם** אם אינך מאמין יותר לקצין, ואתה חושב אולי יש פרושים אחרים **בכל המקומות שהבאנו מהזהר, מתר לך לחשש מצד הספק אולי זה אמת, והרי מלחמת גוג ומגוג היא פקוח נפש של כלל ישראל, וגם על ספק פקוח נפש מחללין את השבת, ובכלתך להציל רבים מישראל על ידי קיום דברי חז"ל ללמוד ענינים של פנימיות התורה, ובפרט ללמוד בספר הזהר הקדוש. וכן שמעתי בשם האדמו"ר מהאלמין שליט"א ש**רבי שמעון בר יוחאי בגימטריא מלחמת אדום ופרס, שבזכות שלומדים תורתו נצולים מהמלחמה הזאת. והוסיף הרמ"ז שליט"א שיש רמז בגמרא (ברכות ט.) כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק, אותיות ה'תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א ש**שפט רמז דרש סוד בגימטריא הכתוב (במדבר כד, כ) "ראשית גוים עמלק". שאם נלמד את כל הפרד"ס, נכניע את שרש עמלק. וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א "כי מציון תצא תורה", היינו התגלות סודות התורה, שעקר מקורו הוא מציון וירושלים, והגאלה תלויה בלמוד הקבלה, ועל ידי זה תתגלה קמעא קמעא תורת משיח צדקנו, והיא תורת ארץ ישראל. וכן רבי שמעון בן יוחאי עם האותיות בגימטריא ה'תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א ש**תשע"ג בגימטריא הכתוב (זכריה יד, ט) "והיה הוי"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה הוי"ה אחד"**. עם המלים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א ש**תשע"ג בגימטריא יבוא הגואל לעמו ישראל עם האותיות והמלים.********

**מצינו בגמרא (ר"ה יא.) בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל.** והשאלה הגדולה שכלם שואלים: באיזה ניסן נזכה לכך. ויש לנו כלל בכתבי האריז"ל שאם אנחנו רוצים לדעת את נקדת החבור של שני דברים, עושים

הפאה ביניהם; היינו מכפילים אחד בשני, והמספר שיוצא הוא נקדת החבור ביניהם. ויש כאן רמז נפלא עד מאד: אם נעשה הפאה, של 'פסח' ו'גאלה', כפי שכתוב בתורה גאלה בלי ו'. היינו נכפיל פס"ח פעמים גאל"ה, כדי לדעת מתי הם מתחברים, נקבל 5772. יראו עינינו וישמח לבנו בקרוב ברחמים אמן. וכן פס"ח פעמים ט"ל, בגימטריא 5772. שהרי בפסח מתחילים לומר מוריד הטל. וטל הוא הסוד של תחית המתים פידוע. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (שבת ח"ב ע' שצא) ט"ל כמנין יו"ד ה"א וא"ו, שמהם מקבלת ה"א אחרונה, ורואים שטל מזוג יסוד ומלכות. וכן עשר ספירות יש בהם ט"ל אותיות, דמספר ט"ל כולל את כל ההשפעות.

וכן שם כד"ת עם הפולל הוא כמנין שם כה"ת שגרמז בו קץ הגאלה כמובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (תהלים) כל הנשמה תהלל יה הללויה. ר"ת כה"ת י"ה. והנה זה כה"ת, הוא שם א' משם ע"ב. ואמנם שרשו הוא י"ה, כי יו"ד פעמים ה"י גימטריא ש'. ויו"ד ה"י, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"א, עולה ק"ץ, הרי ת"כ. ושרש הה', הרי תכ"ה, והבן זה. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח א) ויכונן לראות מהרה בתפארת עזן ס"ת תכ"ה. וכן מובא שם (ס"ת ה) 'כי לא עזבת דרשין ה"', ס"ת תכ"ה, והוא השם אשר הרג משה בו את המצרי, "למה תכה רעך" והוא פנימי של שדי, וכל המכוון בו ניצול מאדם רע כל היום. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהשם תכ"ה עם המלים בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א ששם תכ"ה מרמז גם בגאלת פורים, בכתוב (אסתר ו, א) "בלילה ההוא נדדה שנת המלך".

מצינו בזהר (תיקונים ד) בדרגת יעקב תלוי קץ הגאלה, שדרגתו אמת. זהו שכתוב תתן אמ"ת ליעקב, שהוא סימן אלף מאתים תשעים. אך אלף ר"ץ, מאתים ותשעים, לקים בהם אמ"ת מאר"ץ תצמח", כשיהיו בחוץ כחשבון אר"ץ. הזהר מבאר שהקץ של דניאל 1290 שנה רמוז בתבת אר"ץ שהיא אלף ר"ץ, וכל זה קשור למדת האמת של יעקב שבזכותה נגאל, כמו שכתוב "אמ"ת מאר"ץ תצמח". נראה לבאר את דבריו, שאם נחשב את הגימטריא של אמת יחד עם האות מ' של "מארץ" ונוסיף את זה לאר"ץ כמנין 1290 נקבל 1771 שמרמז על שנת תשע"א ועם הפולל תשע"ב. ואמר ר' שליט"א הוסיף ש"אמת מארץ" בגימטריא תשע"ב.

מובא ב'טור' (או"ח נו) ?תגדל ויתקדש הווסד על פי המקרא "והתגדלתי והתקדשתי" האמור במלחמת גוג ומגוג, שאז יתגדל שמו של הקב"ה. ומה שאנו אומרים הקדיש בלשון תרגום, יש מפרשים שעל ידי זה הקב"ה נזכר לחרבן הפית וגלות ישראל, כדאיתא בפ"ק דברכות בשעה שישראל עונין אמן יהא שמייה רבא הקב"ה מנענע בראשו ואומר אוי לבנים שגלו מעל שלחן אביהם. ומה לו לאב שפכה מקלסין אותו בניו ורחקם מעל שלחנו, וכפיכול שיש דאגה לפניו. ואם יבינו המלאכים זה יקטרגו עלינו, על פן אומרים אותו בלשון שלא יבינו, שאינן מפירין ארמית. וכן הר"ת וס"ת של יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיה יתברך עם המלים והפולל בגימטריא תשע"ג. וכן מברך לעלם ולעלמי עלמיה עם המלים בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א

שתשע"ב בגימטריא הר"ת של נסח הקדיש כל ברכתא שירתא תשבחתא ונחמתא. וכן הכתוב (תהלים קו, מז) "הושיענו יהוה אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: ברוך אדני אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללויה". בגימטריא 5772. [עיינן שם באבן עזרא, וברד"ק ובמלבי"ם שהכתוב מדבר על הגאולה].



**מובא** ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' וירא ע' נח) **כמו שמאברהם יצא יצחק, פן יצא מלוט יצחק, ק"ץ ח"י, דהינו המשיח בסוד "דוד מלך ישראל חי וקיים".** רואים ש"דוד מלך ישראל חי וקיים" מרמז על סוד הקץ. ומבאר לדברינו שהקץ הוא בסוד **שבועה הנרמזת בתבת קים**, והיא נאמרת בלשון חי. ולפי זה מובן יותר מדוע השבועה על קץ בעתה גם בהאזינו, וגם בדניאל, וגם במגלת רות נאמרה בלשון ח"י. כיון שסוד הקץ הוא סוד **ק"ץ ח"י**. והבאור בעמק, כשם שעטרת היסוד היא קץ וסיום הגוף, ונקראת קץ של ח"י חוליות השדרה כידוע. כך הקץ האחרון הוא בסוד עטרת היסוד שהיא הסוד של חדוש מלכות בית דוד חי וקיים. וכן **חי וקיים בגימטריא תשע"ה**, אם מחשבים את המ"ם סופית גם במספר שש מאות, וגם במספר ארבעים, כפי שמחשב הספר 'כתונת תשבץ' על מדרש פליאה. וכן **שבועה** היא מלשון **שבוע**, שהוא המספר של עטרת היסוד. כפי שהבאנו במאמר 'חשמל דם' מהזהר (משפטים קטז). ששבועה פועלת דרך עטרת היסוד בסוד **"ברית שבועה"**. ובארנו שם שלכן האבות השביעו באחיזת המקום הזה. וכן **צדיק** המסמל את היסוד אותיות **קץ די**. וכן **חי קיים**, ס"ת של הפתוב (תהילים קלז, ה) "אם אשפחך ירושלם תשכח ימיני. תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי". והפסוק הזה הוא גם בבחינת שבועה והבטחה על הגאולה. וכן מזמור ח"י בתהלים מסתים בפסוק **"מגדל ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם"**. ושנת **תשע"ג** מרמזת ב' פעמים במזמור הזה **"ותגעש ותרעש הארץ ומוסדי הרים ירגזו ויתגעשו כי חרה לו"** כדלקמן. וכן המאה שנה הנוכחיים הם המאה הח"י מתחלת האלף החמישי. וכן **עטרת היסוד עם האותיות בגימטריא תשע"ג**.

**וכן** מובא בספר 'מעשה איש' (ח"ג ע' קפז) שהגר"ש גריינמן שאל את ה'חזון איש' על קץ הגר"א, ושאל איזה מן שבועה משביע הגר"א בספרו. וה'חזון איש' ענה שבמלים **משביע אני** שכותב הגר"א מרמז הקץ שלו. וכיון שהגר"א היה בשנות ה'ת', נראה שהרמז הוא באותיות **שע"ב** שהן אותיות השרש של השבועה. והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שאותיות המלוי של המלים **משבי"ע אנ"י, מ"מ, שי"ן, בי"ת, יר"ד, עי"ן, אל"ף, נו"ן, יר"ד**. עם אותיות המלוי והכולל בגימטריא **תשע"ב**.

**עי"ן** בספר 'ישר ללב' מבעל המ'שנת חסידים', ובפתיחה לספר 'דרכי נעם' שפרסמו קץ על שנת תקמ"א, כי חלקו את האלף הששי לשתיים עשרה שעות במקום לעשרים וארבע שעות, ולפי זה יוצא זמן מנחה גדולה שהצל נוסה למערב בתקמ"א. ואף על פי שהם פירשו את דברי הגר"א על זמן הערב, לפי החשבון שלהם שאלף מתחלק לשתיים עשרה. עיין בספר על קבלת הגר"א מאת הגר"י עדס שליט"א (ח"ב עמוד של) שהגר"א כותב מפורש שמחלקים את האלף לעשרים וארבע שעות, ולא לשתיים עשרה. וכן שנת **תשע"ה** מרמזת בפתוב (תהילים לו, ז) "אדם ובהמה תושיע יהוה". ולפני זה יש אות ה', המרמזת על ה' אלפים. וכן **תשע"ה** ר"ת הפסוק המדבר על גלות מצרים, (שמות ה, ח) "ואת מתכנת הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם תשימו עליהם לא תגרעו ממנו". וכן **תשע"ה** בגימטריא נסח התפלה זכרנו בזכרון טוב לפניך.

**ונביא** את דבריו המבהילים של הגאון ר' יהונתן איבשיץ זצ"ל בספרו 'תפארת יהונתן' (פרשת נצבים) שבעקבותא דמשיחא השכינה תשוב לארץ ישראל לפני עם ישראל, ומדיק זאת מהפסוק **"ושב וקבצן"** שקודם ה' ישוב, ואחר כך קבץ, ובגלל זה לא יהיה מי שיגן על היהודים בחוץ לארץ, ויבאו עליהם ה' ירחם צרות, שבגללן אמרו חז"ל ייתי ולא אחמיניה. והנה דבריו: **"ושב וקבצן מפל העמים"**, זהו הענין חבלו של משיח, שיהיה סמוך לגאולה, עד שרבים מחכמי ישראל אמרו ייתי ולא אחמיניה, והטעם כי השכינה עמנו

בגלות אם על הבנים לשמרנו, ולעת הגאולה לא ישוב השכינה אתנו בפעם אחת, רק השכינה ישוב מקודם לארץ ישראל, ואחר כך נשוב אנחנו לשם, ואם פן נשאנו בגולה נה' אין בקרבנו יהיה עלינו צרות מצוקות פי אין פאן מגן. וזהו מאמר הקרא "ושב" כי מתחלה ישוב ה' לארץ ישראל, ואחר כך "וקבצנך", ולא יהיה בפעם אחת. וכן מובא ב'העמק דבר' מהנצי"ב (דברים ל, ג) ש'יהיה פעמים קבוצ גליות, והפסוק "ושב וקבצנך", מרמז על הפעם השנייה. ונביא את דבריו: שמתחלה יהיה קצת קבוצ גליות, על ידי רשיון המלכות, ואחרי כן יוסיף ה' ידו שנית, כדכתיב "ושב וקבצנך". ויוצא מדבריו שהשכינה תשוב לפני הקבוצ גליות השני. וכן מובא מהגר"י לוינשטיין זצ"ל שאמר בשם ה'חפץ חיים', שבביאת המשיח אלו ש'בחור'ל יהיה להם יותר קשה להגאל, ויצטרכו יותר זכיות. ונביא את דברי הרה"ג ר' אשר זליג רובינשטיין שליט"א (במכתב לספר זבא לציון גואל) לפני נסיעתי לחו"ל אמר לי המשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין שליט"א שמעתי מהחפץ חיים זצ"ל באשר יגיע המשיח ההזמנות להשתתף בגאולתו, יהיו פמו הזמנות לחתנה; קודם כל מזמינים את כל השכנים אלו ש'היו בארץ ישראל. אבל אלו שנמצאים במרחקים, מזמינים רק את המקרבים ביותר.

### מכתב

## מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בענין השריפה בעיר רחובות.

ד' בניסן התשע"ב

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.

מצורפת טבלה מדהימה שמצאתי על השריפה הנוראה של האבא וחמשת בניו בעיר רחובות ת"ו.

הגר"ש קוק שליט"א רבה של העיר רחובות אמר ששריפת הילדים היא בבחינת שריפת נדב ואביהוא שמכפרת על כל ישראל. ואסונות כאלו קשים חייבים לעורר לתשובה את כל עם ישראל.

הטבלה מופיעה בחצי הראשון של פרשת שמיני המדברת על הקמת המשכן לאחר ימי המילואים שהסתיימו בא' ניסן, ואת הפרשה נקרא א"ה בתורה בשבוע הבא. והכל בסמוך לפסוקים שבהם נשרפו נדב ואביהוא לכפרת כלל ישראל. ומופיעים בה שמות כל הילדים איתמר אליהב איתמר אמיתי שירה והאבא גיא וכן שם המשפחה שאער והשנה תשע"ב.

### הממצאים:

'תשע"ב' 'אליה"ב' 'אבית"ר' 'אמית"י' 'שיר"ה' 'איתמ"ר' 'גיא"א' 'שאער"ר'.

ויקרא ט:ח (8:9)		11742	
כפרבנדך ובעדהעם ועשההא	קרבן העם	כפרבנדך ובעדהעם ועשההא	קרבן העם
גלהחטאתאשר לו ויקרבובני	אהרן אתהדמאלי וויטב לאצבע ויבדו	גלהחטאתאשר לו ויקרבובני	אהרן אתהדמאלי וויטב לאצבע ויבדו
צקאליסוד המזבח ואתהחלב	ואתהכלית ואתהיתרתמן	צקאליסוד המזבח ואתהחלב	ואתהכלית ואתהיתרתמן
האתמשה ואתהבשר ואתהעור	שרףבאש	האתמשה ואתהבשר ואתהעור	שרףבאש
זרקהוועלהמזבחסביב ואתהעלה	המזביאולי ולתחיה ואתהראשו	זרקהוועלהמזבחסביב ואתהעלה	המזביאולי ולתחיה ואתהראשו
אתהכרעיסו ויקטרעלהעלה	המזבח ויקחאתשע	אתהכרעיסו ויקטרעלהעלה	המזבח ויקחאתשע
טאהוראשו ויקרבאתהעלה	ויעשהכמשפטו ויקרבאתהמזבח	טאהוראשו ויקרבאתהעלה	ויעשהכמשפטו ויקרבאתהמזבח
דעלתהבקר וישחטאתהשור	ואתהאיל לצבחחשילמי	דעלתהבקר וישחטאתהשור	ואתהאיל לצבחחשילמי
עלהמזבחסביב ואתהחלבי	סמן השור ומן האיליהו	עלהמזבחסביב ואתהחלבי	סמן השור ומן האיליהו
ביסעלהחצותו ויקטרחהלבי	סמהמזבח ואתהחצותו	ביסעלהחצותו ויקטרחהלבי	סמהמזבח ואתהחצותו
רצההמשה וישאאהרן אתידו	ואלהעסו וברכסו וירדמעשתהחטאת	רצההמשה וישאאהרן אתידו	ואלהעסו וברכסו וירדמעשתהחטאת
אהלמועד ויציאו וירכזו	אתהעסו ויראכבודיהו	אהלמועד ויציאו וירכזו	אתהעסו ויראכבודיהו
תעלה ואתהחלביסו ויראכז	להעסו וירכזו ויפלוועלפני	תעלה ואתהחלביסו ויראכז	להעסו וירכזו ויפלוועלפני
וי תנובהקאשו וישמועלי	הקטרתו ויקריבו לפנייהו	וי תנובהקאשו וישמועלי	הקטרתו ויקריבו לפנייהו
וחאכלאוחם וימתו לפנייהו	ויהוה יאמרמשהאלאהרן	וחאכלאוחם וימתו לפנייהו	ויהוה יאמרמשהאלאהרן
העמאכבדו וידמאהרן ויקרא	משהאלמישאלואלאצפנבני	העמאכבדו וידמאהרן ויקרא	משהאלמישאלואלאצפנבני
אחי כסמאתפני הקדשאלמחוץ	למזבח ויקראמשהו	אחי כסמאתפני הקדשאלמחוץ	למזבח ויקראמשהו
שהלאהרן ולא לעזרו ולא	יעזרו ויראשכסמאתפני	שהלאהרן ולא לעזרו ולא	יעזרו ויראשכסמאתפני
קצף ואחי כסכלבית ישראל	לי בכ ואתהשרפהאשרשף	קצף ואחי כסכלבית ישראל	לי בכ ואתהשרפהאשרשף
שחתי הוהעליו כסו ויעשוכדב	משהו וידבריהוהאלאהרן	שחתי הוהעליו כסו ויעשוכדב	משהו וידבריהוהאלאהרן
סאלאהלמועדו לאתמו וחקתו	ולסלדרתי כסו להבדילבי	סאלאהלמועדו לאתמו וחקתו	ולסלדרתי כסו להבדילבי
להורתאתבני ישראלאתכל	החקיםאשרדברייהוהאלי	להורתאתבני ישראלאתכל	החקיםאשרדברייהוהאלי
איתמר בני והנותריםקח ואתה	מנחההנותרתמאשייהוה	איתמר בני והנותריםקח ואתה	מנחההנותרתמאשייהוה
ואכלתםאתהבמקד וסקד ושכי	חקך וחקבנייהוהאשי	ואכלתםאתהבמקד וסקד ושכי	חקך וחקבנייהוהאשי
תרומהתאכלובמקד וסטור	אתהובניך ובנתיך אתך	תרומהתאכלובמקד וסטור	אתהובניך ובנתיך אתך
וקהתורמהו וזההחלביאשי	החלביסביאו להניףתנופהלפני	וקהתורמהו וזההחלביאשי	החלביסביאו להניףתנופהלפני
עולסכאשרצוהיהוה ואתשע	ריהחטאתדרשד רשמהוהנה	עולסכאשרצוהיהוה ואתשע	ריהחטאתדרשד רשמהוהנה
הנותרםלאמרמדוע לאאכל	תםאתהחטאתבמקד ומהקדש	הנותרםלאמרמדוע לאאכל	תםאתהחטאתבמקד ומהקדש
וידברפרעו וליחלפנייהוה	הנהגלאהרןאחמדמחלהקדש	וידברפרעו וליחלפנייהוה	הנהגלאהרןאחמדמחלהקדש





מושה ר"ת משי"ח ב"א. והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שיוסף שלום בגימטריא שמו של משיח בן יוסף, נחמיה בן חושיאל עם האותיות. והוסיף הרה"ג ר' י, ש, צור שליט"א שיוסף שלום בן חיה מושה בגימטריא הכתוב המרמז על הקץ ויכלו השמים והארץ וכל צבאם". וזה גם המספר של ממקומך מלכנו תופיע. [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א]. וכן הר"ת של רבנו יוסף שלום אלישיב הוא גם ר"ת של אמן יהא שמיה רבא.

והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שרבינו יוסף שלום אלישיב עם המילים בגימטריא הכתוב [איוב כח, ג] "קץ שם לחשך". וכן רבנו יוסף שלום אלישיב ר"ת אי"ש המסמל את יוסף, כמובא בלק"ת מהאריז"ל [בלק ע' רכח] שהיסוד נקרא איש. וכן אי"ש ר"ת אמצע ימין שמאל הנכללים ביסוד. וכן כתוב "איש צדיק". ונביא את דברי האריז"ל שם לראות עוד רמזים: "וקם שבט מישראל", שהוא היסוד, ושבט גימטריא איש, כי יסוד זעיר אנפין נקרא איש. ורואים שהאריז"ל מפרש את הפסוק בנבואת בלעם שמדבר על הגאולה "וקם שבט מישראל". שהקימה תהיה דרך בחינת "שבט" שהוא בגימטריא אי"ש המסמל את היסוד, וכן נביא מה'אור החיים' על הפסוק הזה ש"וקם שבט" הוא משיח בן יוסף. ובארנו שאי"ש ר"ת של יוסף שלום אלישיב. וכן "שבט" מרמז על החודש הנוכחי שבו הרב חלה, חודש שבט. שנקרא שְׁבֵט מלשון שְׁבֵט, שהוא יסוד. וכפי שמובא בספר יצירה שחודש שבט נוצר באות צ' המסמלת את היסוד, ולפי החלוקה של י"ב חודשים כנגד י"ב שבטים, חודש שבט הוא כנגד יוסף. וכפי שמאריך ה'פרי צדיק' מדוע שובב"ם הם בחודש שבט. ונביא חלק מדברי ה'אור החיים': כנגד גאולת אחישנה שהיא באמצעות זכות ישראל, אמר "דרך כוכב", וכנגד גאולת בעתה, אמר "וקם שבט מישראל", פירוש שיקום שבט אחד מישראל כדרך הקמים בעולם דרך טבע. עוד רמז במאמר "דרך כוכב מיעקב", על משיח בן דוד הרמז בכוכב כנזכר, ואומרו "וקם שבט מישראל", ירמוז על משיח בן אפרים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב "אשר יקרא אתכם באחרית הימים" בגימטריא איש או שבט. והוסיף הרמ"ז שליט"א ששב"ט מרומז בנוסח התפילה שים שלום טובה וברכה. וברכה זו היא כנגד הגאולה, כפי שרואים בסדור הרש"ש שכאן מכוונים את היחוד של התפילה. וכן דלי שהוא מזלו של חודש שבט, מרמז על המעבר בין הגלות לגאולה, כמובא ב'אור החיים' [במדבר כד, ז] "יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וגו' ותנשא מלכותו". ואמר לשון דלי, לומר כי בערך בינה הגדולה אשר עתיד ה' לגלות לישראל בסוף הדורות, בימי מלך המשיח שהוא שער החמשים של בינה, כל המ"ט הם בגדר דלי בערכו, ואמר כי הגם שעתה הוא דלי זרע ישראל, יזכה לקחת מים רבים שהוא שער החמשים, והוא אומרו וזרעו במים רבים. "ותנשא מלכותו" היא מלכות המשיח. וכן מצינו בזהר [משפטים קכ. עם מתוק מדבש] שמשיח בן יוסף הוא דיין שדן דין אמת. ומרומז במדרש [ילקוט ישעי' תצט] אמר רבי שמעון בן פזי באותה שעה מגביה הקב"ה למשיח עד שמי השמים ופורש עליו מזיו כבודו. אומרים לו אפרים משיח צדקנו הוי דיין על אלו ועשה בהם מה שנפשך חפצה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שאלישי"ב ר"ת הכתוב שמדבר על קרבן פסח בבית המקדש, [דברים טז, ב] "וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַה' אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר הוֹי"ה לְשָׁבֶן שְׁמוֹ שָׁם". כל זה נכתב במטרה לחזק את התפילות לרפואתו של רבנו יוסף שלום בן חיה מושה שהרי על משיח בן יוסף נצטוונו להרבות בתפילה. ומכוונים עליו בכל תפלה בברכת בונה ירושלים.

וכן ראינו קשר בין מו"ר מרן הגר"פ שינברג זצוק"ל ליבלחט"א מרן הגר"ש שליט"א, שניהם פוסקי הלכה מירושלים עיר הקודש, ליטאים, בערך באותו גיל, והיו בקשר שנים רבות. שניהם היו מאושפזים באותו חדר בבית החולים שערי צדק. ומרן הגר"פ זצוק"ל נפטר בכ"ז אדר, יום הפטירה של בעל הלשם זצ"ל סבו של מרן הגר"ש, ונקבר באותה חלקה, בהר הזיתים [חלקת הנביאים]. וכן שמו של הגר"פ, חיים פנחס בן יוספא, מרמז על הקשר למשיח בן יוסף. וחיים פנחס יוספא בגימטריא משיח בן דוד. כי משיח בן יוסף משפיע למשיח בן דוד. ונצרך טבלה ששלח אלינו הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בה רואים את הממצאים 'רב"י' 'גאון' 'חיי"ם' 'פנח"ס' 'שינבר"ג' 'משי"ח' 'ב"ן' 'יוס"ף' 'שיל"ה' 'פור"ם'. [היום בו הרב נפל למשכבו]. ובנוסף רואים בטבלה 'הלש"ם', 'אליש"ב'. והכל בפרשת ויגש ששם התגלה יוסף לאחים וליהודה, בסוד חיבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. בסמיכות לפסוקים "בהתודע יוסף אל אחיו". "עוד יוסף בני חי". הדילוג רב"י מרומז בפסוק "צוארי בנימיך". הדילוג גאון מרומז בר"ת בפסוק "גשו נא אלי ויגשו"



